

Arrest

nr. 155 603 van 28 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSA, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, komt in 2013 België binnen.

Op 24 juni 2013 werd een aankomstverklaring aan verzoekster afgegeven, waarbij zij tot 24 september 2013 tot verblijf in het Rijk werd toegelaten.

Op 30 juli 2013 legde verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af, met haar partner van Belgische nationaliteit.

Op 30 juli 2013 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner duurzame relatie.

Op 22 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekster diende op 23 juli 2014 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ditmaal in functie van haar moeder, van Belgische nationaliteit.

Op 19 januari 2015 nam de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 23 januari 2015 diende verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar moeder van Belgische nationaliteit.

Er werd aan verzoekster een bijlage 19ter afgegeven, waarin zij werd verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 23 april 2015, bijkomende documenten voor te leggen.

Op 16 juli 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23/01/2015 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornamen: R.R.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)1984

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving daarvan werden volgende documenten voorgelegd: bewijs van het overmaken van geld in 2002 twv 100 €, in 2003 twv 50 €, in 2009 twv 45€ en in 2011 twv 1200 €. Daarnaast werden nog documenten voorgelegd waaruit blijkt dat er levensmiddelen werden aangekocht en bezorgd. Slechts van één van de borderellen is het leesbaar wie de bestemming is en wie de afzender (nl. pakket van dd. 31.10.2003). Het kan niet worden aanvaard als bewijs gezien de bestemming B.B. is en dus niet betrokkene. Verder is er nog een borderel van Suriname Air Cargo en twee borderellen van Transolution waarvan de inhoud niet leesbaar is (ook niet op de stukken die beschikbaar zijn in de gemeente) vandaar dat deze evenmin als geldige bewijsstukken kunnen worden weerhouden. De twee met de hand geschreven briefjes die mogelijks ook gaan over twee keer 50 euro die betrokkene werd bezorgd, kunnen niet aanvaard worden. Het betreft hier verklaringen op eer. De waarachtigheid van deze verklaringen kan niet op objectieve wijze worden vastgesteld. Alles bij elkaar is

de financiële/materiële steun door de referentiepersoon aan betrokkene in het land van herkomst zeer bescheiden, zelfs al zouden we aannemen dat de borderellen allen daadwerkelijk getuigen van voedselpakketten die aan betrokkene werden opgestuurd. De bedragen/materiële ondersteuning is niet van die aard en regelmaat dat er kan gesteld worden dat betrokkene afhankelijk was van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voldoen, de bedragen zijn daartoe te laag, alsook de frequentie (eveneens met betrekking tot het voedsel). Het voorgelegde bewijzen van onvermogen uit het land van herkomst doet geen afbreuk aan deze vaststelling, 't Is immers niet omdat betrokkene geen onroerend goed bezit in het land van herkomst of origine dat zij niet zelfstandig een inkomen wist te verwerven EN ten laste was van de referentiepersoon."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij merkt voorafgaandelijk op dat conform artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, het annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing houdend de beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht, opschortende werking heeft. Er kan derhalve geen maatregel van gedwongen tenuitvoerlegging worden genomen ten aanzien van de verzoekende partij hangende het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij heeft er dan ook geen belang bij om de schorsing van de bestreden beslissing te verzoeken. De vordering tot schorsing is dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

2.2. Gelet op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een beslissing is in de zin van voormeld artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8° en een annulatieberoep ingediend tegen zulke beslissing van rechtswege schorsend is, wordt het belang dat de verzoekende partij meent te hebben bij het nogmaals vorderen van de schorsing onthouden. Ook de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, het bevel om het grondgebied te verlaten, is blijkens het bepaalde in voormeld artikel 39/79, §1, eerste lid van rechtswege geschorst.

2.3. Dienvolgens is de Raad dan ook de mening toegedaan dat de door verzoekende partij ingestelde vordering tot schorsing onontvankelijk is, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster volgende schendingen aan:

"Enig middel:| Schending van het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 40bis Vw. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]" Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

1. IN FEITE

Verzoekster is de dochter van mevr. K. P., van Nederlandse nationaliteit. Zij is sedert lang ten laste van haar moeder. Verzoekster heeft op 23.01.2015 de gezinshereniging met haar moeder aangevraagd. De aanvraag werd geweigerd omdat niet afdoende kon bewezen worden dat zij ten laste zou zijn in het herkomstland. Verwerende partij betwist niet dat verzoekster geen huis en geen inkomen heeft! Verzoekster kan absoluut niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

2. IN RECHTE

A. Ontvankelijkheid

Gezien de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 23.07.2015 en artikel 230 § 1 Wet 15.09.2006 na de kennisgeving een beroepstermijn van 30 dagen voorziet, kan er geen twijfel

bestaan dat dit verzoekschrift tijdig werd ingediend. Verzoekster geeft ook blijk van het vereiste belang om dit beroep in te dienen.

B. Ten gronde: Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten. In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Verzoekster dient als ten laste van haar moeder beschouwd te worden, als ze in de maanden voor de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van haar moeder. Dit om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewoonlijke verblijfplaats. De verwerende partij moet rekening houden met haar financiële en sociale omstandigheden. Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-

423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) past in de praktijk eigen criteria toe om te oordelen of men ten laste is, vaak zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen. Dat is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie. De DVZ-criteria zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip 'ten laste zijn'. De criteria zijn soms te streng en kunnen getoetst worden aan de Europese wetgeving en rechtspraak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft men niet voor te leggen. Verzoekster heeft effectief aangetoond a.d.h.v. officiële documenten vanuit haar land van herkomst dat ze geen inkomsten heeft en geen eigenares is van een onroerend goed. Verwerende partij erkent dit uitdrukkelijk in haar beslissing! Desondanks wil verwerende partij niet aannemen dat verzoekster ten laste is van haar moeder.

Verwerende partij is veel te streng bij de beoordeling van de stukken die zijn voorgelegd door verzoekster. Verzoekster heeft bewijzen van geldverzending, bewijzen van het leveren van levensmiddelen, borderellen van voedselpakketten en verklaringen op eer afgegeven. Al deze documenten gecombineerd met het attest van onvermogen tonen genoegzaam in rechte aan dat verzoekster ten laste was. Enerzijds uitdrukkelijk aannemen dat verzoekster behoeftig is door te stellen dat ze geen huis en geen inkomsten heeft, maar anderzijds niet aanvaarden dat ze ten laste was van haar moeder is een *contradictio in terminis* en dus kennelijk onredelijk! Het middel is bijgevolg gegrond".

3.2 De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- het materieel motiveringsbeginsel ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou genomen zijn. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening dient te houden met de financiële en sociale omstandigheden. De verzoekende partij voert aan dat de door de gemachtigde van de Staatssecretaris gehanteerde criteria te streng zijn. Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr.Rv.St. 1994, z.p.). Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001). Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden. De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: "De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, 2, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving daarvan werden volgende documenten voorgelegd: bewijs van het overmaken van geld in 2002 twv 100€, in 2003 twv 50€, in 2009 twv 45€ en in 2011 twv 1200 €.

Daarnaast werden nog documenten voorgelegd waaruit blijkt dat er levensmiddelen werden aangekocht en bezorgd. Slechts van één van de borderellen is het leesbaar wie de bestemming is en wie de afzender (ni pakket van dd. 31.10.2003). Het kan niet worden aanvaard als bewijs gezien de bestemming BB is en dus niet betrokkene. Verder is er nog een borderel van Surinale Air Cargo en twee borderellen van Transolution waarvan de inhoud niet leesbaar is (ook niet op de stukken die beschikbaar zijn in de gemeente) vandaar dat deze evenmin als geldige bewijsstukken kunnen worden weerhouden. De twee met de hand geschreven briefjes die mogelijks ook gaan over twee keer 50 euro die betrokkene werd bezorgd, kunnen niet aanvaard worden. Het betreft hier verklaringen op eer. De waarachtigheid van deze verklaringen kan niet op objectieve wijze worden vastgesteld. Alles bij elkaar is de financiële/materiële steun door de referentiepersoon aan betrokkene in het land van herkomst zeer bescheiden, zelfs al zouden we aannemen dat de borderellen allen daadwerkelijk getuigen van voedselpakketten die aan betrokkene werden opgestuurd. De bedragen/materiële ondersteuning is niet van die aard en regelmaat dat er kan gesteld worden dat betrokkene afhankelijk was van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voldoen, de bedragen zijn daartoe te laag, als ook de frequentie (eveneens met betrekking tot het voedsel). Het voorgelegde bewijs van onvermogen uit het land van herkomst doet geen afbreuk aan deze vaststelling. 't Is immers niet omdat betrokkene geen onroerend goed bezit in het land van herkomst of origine dat zij niet zelfstandig een inkomen wist te verwerven EN ten laste was van de referentiepersoon. De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. " (eigen marketing)

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoekende partij heeft op 23.01.2015 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, als descendent van een Unieburger. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; "

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht werd opgemerkt dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar en bijgevolg dient aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd: "20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste " van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële

afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C- 1105, Jia). De verzoekende partij levert in haar enig middel hoofdzakelijk kritiek op het feit dat is geoordeeld dat niet afdoende is aangetoond dat zij in het land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging veel te streng is bij de beoordeling van de stukken en zij voert aan dat het bewijs van "6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging" niet moet voorgelegd worden. In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, merkt verweerder vooreerst op dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging welbepaalde criteria zouden vooropgesteld zijn, op basis waarvan het ten laste zijn geoordeeld wordt. Integendeel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de door de verzoekende partij voorgelegde documenten werden onderzocht, waarna evenwel diende vastgesteld te worden dat "alles bij elkaar is de financiële/materiële steun door de referentiepersoon aan betrokkene in het land van herkomst zeer bescheiden. Verweerder laat in dit kader gelden dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om te vereisen dat wordt aangetoond dat men tevens reeds in het verleden ten laste was van de referentiepersoon, ten einde te vermijden dat op artificiële wijze een schijn van afhankelijkheid wordt gecreëerd.

Zie ook:

"Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip 'ten laste ' eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yunying Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf achter geert kennelijk onredelijke invulling aan het begrip (ten laste' uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een 'bewijs ten laste in het verleden ' en een 'attest onvermogen uit het land van herkomst'. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken. " (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014) En ook: "Aldus wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in het verleden daadwerkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Dat daarbij wordt besloten dat het ten laste zijn een artificiële constructie is, is wel degelijk pertinent. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Met het als artificieel bestempelen van de financiële band wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar wordt eenvoudig gemotiveerd dat de financiële band niet waarachtig of daadwerkelijk is, waardoor deze niet aanvaard kan worden. " (R.v.V. nr. 144.179 dd. 27.04.2015) Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt inderdaad overwogen dat de verzoekende partij kennelijk geen onroerend goed bezit in het land van herkomst, doch geheel terecht werd besloten dat zulks allerm minst impliceert dat de verzoekende partij er niet in zou geslaagd zijn zelfstandig een inkomen te verwerven. Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de voorgelegde bewijzen van onvermogen in het land van herkomst, geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de aangetoonde materiële steun door de referentiepersoon heel bescheiden was, zodat het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij afhankelijk was van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voldoen. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen. Zie ook: "Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste " zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op

de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008) "Het loutere feit dat haar Belgische moeder afdoende bestaansmiddelen zou hebben, maakt niet dat aan de voorwaarde van het "ten laste " zijn is voldaan. Immers moet de verzoekende partij ook aantonen dat zij ten laste is van haar Belgische moeder, hetgeen zij in casu niet heeft gedaan." (R.v.V. nr. 125.589 dd. 13.06.2014) De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen".

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.3. In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, geldt dat deze schending dient te worden onderzocht in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij houdt voor dat artikel 40bis te beperkend of verkeerdelijk wordt geïnterpreteerd, aangezien in de wet enkel vermeld staat dat de verzoekende partij 'ten laste' moet zijn van de referentiepersoon.

3.3.4. Verzoekster meent dat zij als ten laste van haar moeder moet worden beschouwd wanneer zij in de maanden voor de aanvraag gezinshereniging afhankelijk was van de materiële bijstand van haar moeder om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewoonlijke verblijfplaats. Verzoekster meent dat de verwerende partij veel te streng is bij de beoordeling van de stukken die verzoekster heeft voorgelegd en stelt dat het niet klopt dat zij niet als 'ten laste' van haar moeder beoordeeld kan worden.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...)

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt

gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° (...)

5° (...)."

Overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet zijn deze bepalingen eveneens van toepassing op familieleden van een Belg.

De kern van verzoeksters betoog in haar inleidend verzoekschrift aangaande de beoordeling van het al dan niet *'ten laste zijn'*, luidt ter zake als volgt:

"Verwerende partij is veel te streng bij de beoordeling van de stukken die zijn voorgelegd door verzoekster. Verzoekster heeft bewijzen van geldverzending, bewijzen van het leveren van levensmiddelen, borderellen van voedselpakketten en verklaringen op eer afgegeven. Al deze documenten gecombineerd met het attest van onvermogen tonen genoegzaam in rechte aan dat verzoekster ten laste was. Enerzijds uitdrukkelijk aannemen dat verzoekster behoeftig is door te stellen dat ze geen huis en geen inkomsten heeft, maar anderzijds niet aanvaarden dat ze ten laste was van haar moeder is een contradictio in terminis en dus kennelijk onredelijk!". Tevens meent verzoekster dat de Dienst Vreemdelingenzaken eigen criteria toepast die in strijd zijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

3.3.5. De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient *in concreto* te worden onderzocht. Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van *"een situatie van reële afhankelijkheid"* van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Het bestuur kan derhalve vragen aan een vreemdeling die voorhoudt ten laste te zijn van zijn in België verblijvende familielid, burger van de Unie, dat overtuigingsstukken worden neergelegd waaruit blijkt dat hij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan zijn afreis naar België materieel gesteund werd door dit familielid. Het is voorts niet kennelijk onredelijk dat het bestuur weigert een vreemdeling als *"ten laste"* te beschouwen wanneer deze vreemdeling in gebreke blijft om stukken over te maken, die met voldoende overtuiging kunnen aantonen, dat zij werkelijk *'ten laste'* was.

3.3.6. Verzoekster interpreteert de feitelijke beoordeling die door het bestuur gemaakt wordt inzake de in de wet gestelde vereiste van het ten laste zijn als niet correct omdat het bestuur volgens haar op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat de stukken die *'het ten laste zijn'* dienen aan te tonen, onvoldoende en ontoereikend zijn om aan te tonen dat zij werkelijk ten laste was van de referentiepersoon.

3.3.7. De rechtspraak van het Hof van Justitie is duidelijk wat betreft de periode waarin de aanvrager *'werkelijk ten laste'* moet zijn van de referentiepersoon. In deze kan immers verwezen worden naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05) waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (*"de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan"*). Verzoekster betwist dit niet.

Om als *'ten laste'* te kunnen worden beschouwd, dient verzoekster aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, *in casu* haar moeder (materieel en/of financieel). Het spreekt voor zich dat verzoekster dient aan te tonen dat deze vorm van *'ten laste zijn'* significant en noodzakelijk is. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiele steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over *'ten laste zijn'* gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

3.3.8. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster volgende stukken heeft voorgelegd aangaande de steun die haar moeder haar in het verleden zou hebben gegeven:

- een betaling van de referentiepersoon aan verzoekster op 10 augustus 2011 voor een bedrag van 1200 euro;
- een betaling van de referentiepersoon aan verzoekster op 2 mei 2003 van 50 euro;
- een overzicht van SuriChange N.V. van 19 januari 2015 waarop deze bedragen vermeld staan;

- een bewijs van het verzenden van een pakket levensmiddelen op 31 oktober 2003 voor een bedrag van 50 euro;
- een onleesbaar document van Suriname Air Cargo;
- een onleesbaar document inzake overmaken van geld;
- een onleesbaar document van transolution;
- een onleesbaar document van J.S.A. B.V.

Tevens legde verzoekster een document van 9 januari 2015 voor uitgaande van het Surinaams kadaster dat verzoekster niet over onroerend goed beschikt in Suriname en dat zij in België geen OCMW-steun ontvangt.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving daarvan werden volgende documenten voorgelegd: bewijs van het overmaken van geld in 2002 twv 100 €, in 2003 twv 50 €, in 2009 twv 45€ en in 2011 twv 1200 €. Daarnaast werden nog documenten voorgelegd waaruit blijkt dat er levensmiddelen werden aangekocht en bezorgd. Slechts van één van de borderellen is het leesbaar wie de bestemming is en wie de afzender (nl. pakket van dd. 31.10.2003). Het kan niet worden aanvaard als bewijs gezien de bestemming B.B. is en dus niet betrokkene. Verder is er nog een borderel van Suriname Air Cargo en twee borderellen van Transolution waarvan de inhoud niet leesbaar is (ook niet op de stukken die beschikbaar zijn in de gemeente) vandaar dat deze evenmin als geldige bewijsstukken kunnen worden weerhouden. De twee met de hand geschreven briefjes die mogelijks ook gaan over twee keer 50 euro die betrokkene werd bezorgd, kunnen niet aanvaard worden. Het betreft hier verklaringen op eer. De waarachtigheid van deze verklaringen kan niet op objectieve wijze worden vastgesteld. Alles bij elkaar is de financiële/materiële steun door de referentiepersoon aan betrokkene in het land van herkomst zeer bescheiden, zelfs al zouden we aannemen dat de borderellen allen daadwerkelijk getuigen van voedselpakketten die aan betrokkene werden opgestuurd. De bedragen/materiële ondersteuning is niet van die aard en regelmaat dat er kan gesteld worden dat betrokkene afhankelijk was van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voldoen, de bedragen zijn daartoe te laag, alsook de frequentie (eveneens met betrekking tot het voedsel). Het voorgelegde bewijzen van onvermogen uit het land van herkomst doet geen afbreuk aan deze vaststelling, ‘t Is immers niet omdat betrokkene geen onroerend goed bezit in het land van herkomst of origine dat zij niet zelfstandig een inkomen wist te verwerven EN ten laste was van de referentiepersoon.”

3.3.9. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat wanneer bijvoorbeeld als ‘recente’ storting in 2011 slechts ter waarde 1200 € werd overgemaakt aan verzoekster en wanneer slechts op één van de borderellen verzoekster als bestemming en haar moeder als afzender leesbaar zijn (nl. pakket van 31 oktober 2003), dit niet aantoonst dat verzoekster ‘ten laste’ was van de referentiepersoon. Ook de met de hand geschreven briefjes die mogelijks gaan over twee keer amper 50 euro die aan verzoekster werden bezorgd, kunnen dit niet aantonen.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om op basis van de voorgelegde documenten te oordelen dat de financiële en materiële steun door de referentiepersoon aan verzoekster in het land van herkomst zeer bescheiden is en niet van die aard en regelmaat dat er kan gesteld worden dat verzoekster afhankelijk was van haar moeder (de referentiepersoon) om in haar behoeften te voorzien. Deze vaststelling steunt tevens op een correcte feitenvinding, zoals blijkt uit de stukken van het dossier.

3.3.10. Waar verzoekster opmerkt dat het tegenstrijdig is om te oordelen dat ze behoeftig is omdat ze geen huis en inkomsten heeft en dan toch te stellen dat ze niet ten laste was van haar moeder, wordt opgemerkt dat verzoekster een verkeerde lezing geeft aan deze passage in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt enkel opgemerkt dat de voorgelegde bewijzen van onvermogen uit het land van herkomst geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster niet afhankelijk was van haar moeder om te voorzien in haar basisbehoeften. Tevens wordt opgemerkt dat de omstandigheid dat verzoekster geen onroerend goed bezit, niet betekent dat zij niet zelfstandig een inkomen wist te verwerven.

In de mate waarin verzoekster een andere mening is toegedaan over de stukken die zij heeft voorgelegd, dient te worden opgemerkt dat de omstandigheid dat zij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij, niet volstaat om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist zijn of kennelijk onredelijk.

Waar verzoekster aanvoert dat de werkwijze van de verwerende partij in strijd is met de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt opgemerkt dat verzoekster zoals reeds gesteld niet betwist dat zij reeds ten laste moest zijn van haar moeder in haar land van herkomst en zo akkoord gaat met de toegepaste werkwijze. Waar de verwerende partij meent dat de voorgelegde bewijsstukken niet van die aard zijn dat ze aantonen dat verzoekster daadwerkelijk ten laste was van haar moeder om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien en verzoekster aangeeft dat zij dit “*veel te streng*” vindt, toont verzoekster niet met concrete gegevens aan in welk opzicht deze feitelijke appreciatie strijdig zou zijn met internationale rechtspraak.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.11. Waar verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert, merkt de Raad op dat zij ter ondersteuning van dit onderdeel van het enig middel slechts enkele algemene theoretische beschouwingen aanhaalt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekster maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de door haar bijgebrachte stukken ter bewijs van haar vermeend ten laste zijn van haar moeder, de referentiepersoon in de zin van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, heeft plaatsgevonden of dat het bestuur de feitelijke elementen uit de aanvraag niet correct heeft gekwalificeerd. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

3.3.12. In de mate dat verzoekster de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert, geldt dat dit uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur evenwel niet kan worden ingeroepen indien dat leidt tot een beleid dat tegen wettelijke bepalingen ingaat, *in casu* de voorwaarden vernoemd in artikel 40*bis*, § 2, 3° van de vreemdelingenwet, wat betekent dat het recht op rechtszekerheid en het vertrouwensbeginsel geen toepassing kunnen vinden wanneer rechtskwesties aan de orde zijn omdat het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op een grondwettekst (artikel 159 van de Grondwet), alsdan primeert.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET